

Пустова Г.О. – слухач 7 курсу
ННІЗДН національної академії
внутрішніх справ

ДЕТЕРМІНАНТИ ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ

Сьогодні Україна все активніше стає об'єктом зростання заінтересованості міжнародних злочинних угрупуваль, зокрема у сфері легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом, торгівлі людьми, нелегального переміщення зброї, небезпечних матеріалів та наркотичних засобів. Збільшується кількість нелегальних мігрантів та набуває все більшого поширення організована етнічна злочинність [1, с. . 65–66].

Успішне вирішення завдань щодо протидії злочинам, що вчиняються організованими групами і злочинними організаціями передбачає врахування широкого кола чинників, зокрема стану, структури, динаміки злочинності, особи злочинця, його соціальних, психологічних, національних особливостей [3, с. 96] та інших причин і умов, що детермінують вчинення злочинів організованими групами і злочинними організаціями.

Детермінація (від лат. *determinare* – визначати, обумовлювати) – найзагальніша категорія, що характеризує залежність одних явищ, процесів і станів у природі й суспільстві від інших, свідчить про зв'язок між речами та явищами. Детермінант – визначальний, зумовлювальний; детермінувати – визначати, зумовлювати; детермінація – процес визначення, зумовлення. Процес детермінації злочинності є складною взаємодією різних форм зв'язків: функціональних; статистичних; зв'язків стану; причинних тощо [2].

Детермінанти організованої злочинності охоплюють найрізноманітніші аспекти суспільного життя, тож назвемо лише деякі з них:

- політична нестабільність у суспільстві;
- протиправна поведінка стала елементом способу життя багатьох верств населення;

- переоцінка соціальних цінностей, кримінально-правові заборони стають все менш дієвими, а деякі форми злочинної поведінки сприймаються як нормальна ділова активність;

- відставання соціального розвитку від економічного та посилення майнового розшарування суспільства;

- духовна сфера характеризується проявами крайнього егоїзму, всюдозволеності, виникненням недовіри до офіційних інститутів держави, їхніх можливостей задовольнити потреби населення;

- відсутність досконалої правової бази боротьби з організованою злочинністю;

- здатність організованої злочинності швидко змінювати свій профіль діяльності;

- недостатня активність органів державної влади, зумовлена дефектами політичного ходу, корумпованістю, слабкістю політичних лідерів, їхньою нездатністю ефективно діяти у складних умовах;

- незабезпеченість (матеріальна, організаційна, культурна) раціонального функціонування демократичних інститутів суспільного ладу;

- міждержавні суперечності, що перешкоджають концентрації зусиль суспільства в боротьбі зі злочинністю;

- недостатньо цілеспрямований пошук осіб - можливих учасників організованого злочинного угруповання, зокрема й у місцях виконання покарань;

- слабка оперативна робота з контролю за діяльністю лідерів злочинних угруповань, недосконалі тактичні прийоми документування їхньої діяльності;

- професійна підготовка співробітників правоохоронних органів не в повній мірі відповідає вимогам часу, серед них збільшується кількість молодих фахівців, які не мають відповідного досвіду;

- відсутня надійна система захисту працівників правоохоронних органів, а також свідків;

- недостатнє технічне забезпечення правоохоронних органів, а також випадки зради з боку деяких правоохоронців.

Список використаних джерел

1. Черноус Ю. М. Теорія і практика криміналістичного забезпечення досудового слідства у справах про злочини міжнародного характеру: монографія / Ю. М. Черноус. – К.: Видавничий дім «Скіф», 2012. – 448 с.
2. Іванов Ю. Ф. Кримінологія : [навч. посіб.] / Ю. Ф. Іванов, О. М. Джу́жа. – К. : Паливода А. В. – 2006. – 264 с.
3. Ремський В.В. Детермінанти організованої етнічної злочинності / В.В. Ремський // Актуальні проблеми розкриття та розслідування злочинів [Текст] : зб. наук. праць за матеріалами наук.-практ. конф. (Київ, 29 берез. 2012 р.). – К. : Нац. акад. внутр. справ, 2012. – с. 95-99.